

Ο ΠΥΘΑΓΟΡΑΣ.

ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ 1873.

ΦΥΛΛΑΔΙΟΝ ΙΒ'.

Ο ΕΡΗΜΙΤΗΣ.

Περιπατών ὁ Μ. ἐπὶ τῶν ἀχανῶν ἐκτάσεων μεγάλης τινὸς ξηρᾶς ἀπήντησεν ἐρημίτην τινά, οὐτινος ἢ λευκῆ καὶ σεβάσιμος γενειὰς κατέπιπτεν ἕως τῆς ζώνης του καὶ ὅστις ἐκράτει βιβλίον, ὅπερ προσεκτικῶς ἀνεγίνωσκεν. Ὁ ἐρημίτης, εὐγενῆς ὢν λίαν, πρῶτως τὸν Μ. ἐχαίρεισεν· ὁ δὲ Μ. περιεργεῖα φερόμενος τὸν ἠρώτησε κατὰ πρῶτον περὶ τοῦ βιβλίου.—Βιβλίον τῶν Μοιρῶν εἶνε, εἶπεν ὁ Ἐρημίτης· ἀγαπᾶς λοιπὸν ν' ἀναγνώσῃς τι; ἐρωτήσας, ἐνεχείρισεν τὸ βιβλίον τῷ ἀπελιπιστικῶς περιπλανωμένῳ Μ., ὅστις, καὶ τοὶ γλωσσῶν κάτοχος ὢν, οὐδένα κἄν χαρακτήρα τοῦ βιβλίου ἐνόησεν· τοῦτο δ' ἐπηύξησεν ἔτι μᾶλλον τὴν περιέργειάν του.—Πολὺ σκυθρωπὸς μοὶ φαίνεσαι, τῷ λέγει ὁ γέρον·—Ἄλλοίμονον! εἶπεν ὁ Μ.—Ἄν θέλῃς νὰ σὲ συνοδεύσω, προσέθηκεν ὁ γέρον, ἴσως σοὶ γίνω ὠφέλιμος· πολλὰκις παρηγόρησα τῶν δυστυχῶν τὰς ψυχὰς. Ὁ Μ. ἐσεβάσθη τὴν συμπεριφορὰν, τὴν πολιὰν καὶ τὸ βιβλίον τοῦ Ἐρημίτου καὶ ἐνόησεν ἐκ τῆς ὀμιλίας του ὅτι ὑπερτάτα ἐγίνωσκε πολλὰ πράγματα.

Ὁ Ἐρημίτης ὠμίλει περὶ τῆς εἰμαρμένης, τῆς δικαιοσύνης, τῆς ἠθικῆς, τοῦ ἄχρου ἀγαθοῦ, τῆς ἀνθρωπίνης τοῦ πνεύματος πτωχείας, τῶν ἀρετῶν καὶ τῶν φαυλοτήτων με ζωηροτάτην καὶ καταπεισιτικωτάτην εὐγλωττίαν, ὥστε ὁ Μ. ἠσθάνθη ἑαυτὸν προσελκυσμένον ἀκουσίως πρὸς αὐτόν. Θερμῶς δὲ τὸν παρεκάλεσε νὰ τὸν συνοδεύσῃ μέχρις οὗ φθάσωσιν εἰς τὴν διευθύνουσαν πόλιν.—Καὶ ἐγὼ σὲ ζητῶ αὐτὴν τὴν χάριν, τῷ εἶπεν ὁ γέρον· ὁμοσὸν μοι ὁμως εἰς τὸν οὐρανὸν ὅτι δὲν θέλεις μὲ ἀποχωρισθῆ ἡμέρας τινὰς ἀπὸ τῆς σήμερον δι' ὅτι καὶ ἂν κάμω. Ὁμόσσαντος δὲ τοῦ Μ., ἀνεχώρησαν.

Οἱ δύο ὁδοιπόροι περὶ τὸ ἐσπέρας ἔφθασαν εἰς ἀξιόλογόν τι φρούριον, ὅπου ὁ Ἐρημίτης ἐζήτησε φιλοξενίαν δι' ἑαυτὸν καὶ τὸν συνοδοιπὸρον του. Ὁ θυρωρὸς, φαινόμενος ὡς μέγας ἄρχων, τοὺς εἰσήγαγε μὲ ὑπεροπτικὴν τινα καλοσύνην· ὑπρέτης δὲ τις ἀνώτερος τοῖς ἐδείξε τοὺς μεγαλοπρεπεῖς θαλάμους τοῦ κυρίου του, περὶ τὴν τράπεζαν τοῦ ὁποίου ἐκάθησαν εἰς τὸ κάτω μέρος, χωρὶς κἄν ἀπαξ νὰ τοὺς παρατηρήσῃ ὁ κύριος τοῦ φρουρίου· ἀφοῦ δ' ἔφαγον ποικίλα καὶ ἐξαίρετα φαγητά, ὡς οἱ λοιποὶ ὁμοτράπεζοι, ἐνήθησαν ἔπειτα εἰς χρυσὴν λεκάνην ἐκ σμαράγδων καὶ

ρουβινίων κεκοσμημένην καὶ ἐκοιμήθησαν εἰς ὠραῖον θάλαμον. Τῇ δὲ ἐπαύριον πρῶτῇ ὑπρέτης τις ἐνεχείρισεν ἀμφοτέροις ἀνὰ χρυσὸν νόμισμα καὶ μετὰ ταῦτα τοὺς ἀπέστειλε ν.

Ὁ κύριος τῆς οἰκίας, εἶπεν ὁ Μ. καθ' ὁδόν, μοὶ φαίνεται ἐλευθέριος, ἂν καὶ ὀλίγον ὑπεροπτικὸς· εὐγενέστατα πράττει τὴν φιλοξενίαν. Παρατηρήσας δὲ τὴν πλατυτάτην πῆραν τοῦ Ἐρημίτου τετωμένην καὶ φουσκωμένην, εἶδεν ἐν αὐτῇ τὴν ἀδαμαντοκόλλητον χρυσὴν λεκάνην. Μὴ ἀποτολήσας ὁμως κατὰ πρῶτον νὰ εἴπῃ τι, ἐξεπλήσσε το τὰ μέγιστα.

Περὶ δὲ τὴν μεσημβρίαν ἐπαρουσιάσθη ὁ Ἐρημίτης εἰς τὴν θύραν μικροτάτης οἰκίας, ἔνθα κατόκει πλούσιός τις φιλάργυρος, παρ' οὗ ὀλίγων ὥρων φιλοξενίαν ἐζήτησε. Γέρον τις ὑπρέτης, ταπεινὰ ἐνδεδυμένος, τραχέως ὑπεδέχθη καὶ εἰσήγαγε τὸν Ἐρημίτην καὶ τὸν Μ. εἰς τὸ ἵπποστάσιον, ὅπου τοῖς ἔδωκε σεσηπυίας ἐλαίας, ἀχρεῖον ἄρτον καὶ ἐφθαρμένον ζῆον. Ὁ Ἐρημίτης ἔφαγε καὶ ἔπιε μετ' εὐχαριστίας, ὡς τὴν προτεραίαν στραφεῖς δ' ἔπειτὰ πρὸς τὸν γέροντα ὑπρέτην, ὅστις παρεθέρει καὶ τοὺς δύο διὰ νὰ μὴ κλέψωσί τι καὶ τοὺς ἐβίαζε ν' ἀναχωρήσωσιν, ἔδωκεν αὐτῶ τὰ δύο χρυσὰ νομίσματα καὶ τὸν εὐχαρίστησε διὰ τὴν περιποίησίν του. Σὲ παρακαλῶ, εἶπε, προσέτι νὰ μὲ παρουσιάσῃς πρὸς τὸν κύριόν σου διὰ νὰ τῷ ὀμιλήσω. Ὁ ὑπρέτης ἐξεσηκῶς εἰσάγει τοὺς δύο ὁδοιπόρους.—Μεγαλοπρεπέστατε ἄρχων, εἶπεν ὁ Ἐρημίτης, ταπεινότητα σὲ εὐχαριστῶ διὰ τὴν εὐγενῆ ὑποδοχὴν σου· καταδέχθητι καὶ λάβε τὴν χρυσὴν ταύτην λεκάνην ὡς ἐλάχιστον τῆς εὐγνωμοσύνης μου σημεῖον. Ὁλίγον ἔλειψε νὰ λειποθυμήσῃ ὁ φιλάργυρος ὑπὸ τοῦ θαυμασμοῦ. Ὁ δὲ Ἐρημίτης ἀνευ ἀργοπορίας ἀνεχώρησε μετὰ τοῦ νέου συνοδοιπόρου του.—Πάτερ μου, εἶπεν αὐτῷ ὁ Μ., τί σημαίουσιν ὅσα εἶδον; εἰς οὐδὲν ὀμιλᾷς τοῖς λοιποῖς τῶν ἀνθρώπων· ἔκλειψας τὴν ἀδαμαντοκόλλητον χρυσὴν λεκάνην ἀπὸ τοῦ ἄρχοντος, ὅστις πολυτελῶς μᾶς ὑπεδέχθη, καὶ τὴν ἔδωκας εἰς τὸν φιλάργυρον, ὅστις ἀξένως μᾶς ἐφίλευσεν.—Γιὰ μου, ἀπεκρίθη ὁ γέρον, ὁ μεγαλοπρεπὴς ὑπεδέχεται κατ' ἐπίδειξιν τοὺς ξένους, καὶ διὰ νὰ θαυμάζωνται τὰ πλοῦτή του, ὅθεν θέλει σαφρονισθῆ· ὁ δὲ φιλάργυρος ἄλλῶθις φιλόξενος θέλει γίνε· μὴ θαυμάζεις, ἀλλ' ἀκολούθει μοι. Ὁ Μ. ἠγγόει· εἰσέτι ἂν ἦτο μετὰ τῶν ἀνθρώπων· ἀλλ' ὁ Ἐρημίτης ὠμίλει μετὰ τσαύτης ὑπεροχῆς, ὥστε ὁ Μ., ὑποχρεώμενος καὶ ὑπὸ

(ΠΥΘΑΓΟΡΑΣ).

τοῦ ὄρκου, ἐκὼν ἄκων τὸν συνώδευσε. Τὸ ἐσπέρας ἔβησαν εἰς οἰκίαν χαριέστατα φιλοδομημένην, ἀλλ' ἀπλήν, ἔνθα οὔτε ἀσωτεία, οὔτε φιλαργυρία φαίνεται· ὁ κύριος αὐτῆς ἦτο φιλόσοφος ἀναχωρητής, ἐν εἰρήνῃ ἐνασχολούμενος περὶ τὴν σοφίαν καὶ τὴν ἀρετήν, καὶ μόνον τοῦτο μὴ ἀδιαίρων.

Εὐχαρίστως φιλοδόμησε τὴν οἰκίαν ἐκείνην, ὅπου ἐδέχτο τοὺς ξένους μὲ εὐγένειαν καὶ χωρὶς ἐπίδειξιν. Μόνος προηγήνησε τοὺς δύο ὁδοιπόρους, τοὺς ὁποίους ὠδήγησε κατὰ πρῶτον εἰς εὐρύχωρον θάλαμον ὅπως ἀναπαυθῶσι· μετ' ὀλίγον ὁ ἴδιος τοὺς προσεκάλεσεν εἰς καθαρὸν καὶ ἐκλεκτὸν ἄριστον, εἰς τὸ διάστημα τοῦ ὁποίου φρονιμῶς ὠμίλησε περὶ τῶν ὑστάτων τῆς πόλεως μεταβολῶν.

Ὁ Ἐρημίτης διακόψας αὐτὸν ἐβεβαίωσεν ὅτι δὲν ἐγνωρίζοντο τῆς Θείας Προνοίας αἱ ὁδοὶ καὶ ὅτι ἐσφαλμένως οἱ ἄνθρωποι ἔκρινον περὶ τοῦ θλου, ἐν ᾧ μάλιστα τὸ ἐλάχιστον μέρος τοῦ θλου ἔδλεπον. Ἐγένετο ἀκολούθως ὁμιλία περὶ τῶν παθῶν. — Οἱ ἄνθρωποι φουσκόνουσι τὰ ἴστιά τοῦ πλοίου, ἀπεκρίθη ὁ Ἐρημίτης, καὶ ἐνίοτε τὸ καταποντίζουσι· χωρὶς αὐτῶν ὅμως δὲν πλέει.

Ἡ χολὴ ἀποκαθιτᾷ τὸν ἄνθρωπον ὀργίζον καὶ ἀσθενῆ, ἄνευ αὐτῆς ὅμως δὲν ζῆ. Τὰ πάντα ἐπὶ γῆς εἰσὶν ἐπικίνδυνα, πλην τὰ πάντα ἀναγκαῖα.

Ἐγένετο ἔπειτα λόγος περὶ ἡδονῆς, καὶ ὁ Ἐρημίτης ἀπέδειξεν ὅτι εἶνε Θεοῦ δῶρον, διότι, εἶπεν, ὁ ἄνθρωπος δὲν δίδει αὐτὸς ἑαυτῷ οὔτε συναισθήσεις οὔτε ἰδέας, ἀλλὰ λαμβάνει ὄλα, τὴν λύπην καὶ τὴν ἡδονὴν ὡς τὴν ζωὴν.

Ὁ Μ. ἐθαύμαζε πῶς ἐκεῖνος, ὅστις ἔπραττε παράφρονα πράγματα, ὀρθότατα ἐσυλλογίζετο. Τέλος δὲ πάντων μετὰ διδακτικὴν καὶ χαρίεσαν ὁμιλίαν ὁ φιλόσοφος καθωδήγησε τοὺς δύο ὁδοιπόρους εἰς τὸν θάλαμον του, εὐλογῶν τὸν Θεὸν ὅτι τῷ ἔστειλε δύω πολλὰ συνετοὺς καὶ ἐναρέτους ἄνδρας. Προσέφερε δὲ αὐτοῖς εὐχαρίστως καὶ εὐγενῶς ἀργύρια, τὰ ὅποια ὁ Ἐρημίτης δὲν ἐδέχθη, ἀλλὰ τὸν ἀπαιχρέτισε, σκοπῶν νὰ ἀναχωρήσῃ διὰ τὴν πόλιν πρὶν ἐξημερώσῃ. Φιλικῶς ὅθεν ἀπεχωρίσθησαν· ὁ δὲ Μ. ἐξαιρέτως ἐτίμησε καὶ ἠγάπησε τὸν ἐρασιμώτατον ἐκείνον ἄνδρα.

Ὁ Ἐρημίτης καὶ αὐτὸς ἐλθὼντες εἰς τὸν θάλαμον τῶν πολλῶν ἔβησαν ἐνεκωμίασαν τὸν ξενοδόχον τῶν, ὁ δὲ γέρον πρὸς τὰ ἐξημερώματα ἐξῆπνεσε τὸν συνοδοιπόρον του, λέγων αὐτῷ: Ἄς ἀναχωρήσωμεν, καὶ ἐν ᾧ εἰσέτι ὄλοι κοιμῶνται, ἄς ἀρῆσω πρὸς αὐτὸν τὸν ἄνδρα ἀπόδειξιν τῆς τιμῆς καὶ ἀγάπης μου. Πρὸς ταῦτα δέ, λαβὼν λαμπάδα, ἔδραλε πῦρ εἰς τὴν οἰκίαν. Ὁ Μ. ἐντρομος ἐξώνησε δυνατὰ καὶ ἀπεπειράθη νὰ ἐμποδίσῃ τὸ φρικῶδες ἔργον. Ὁ Ἐρημίτης ἔμως σῦρας αὐτὸν μὲ ἀκαταμάχητον δύναμιν, ἐν ᾧ ἡ οἰκία ἐφλέγετο, καὶ ἀπομακρυνθεὶς μετ' αὐτοῦ, ἡσύχως ἐθεάτο καίκομένην τὴν οἰκίαν.

Τέλος δέ, « Δύξα τῷ θεῷ » εἶπεν, « ἡ οἰκία τοῦ ξενοδόχου μου ἐξ ὀλοκλήρου ἠρπῆσθη! εὐτυχέστατος ἀνὴρ! » πρὸς ταῦτα ἦλθε τῷ Μ. ὄρεξις νὰ γελάσῃ καὶ νὰ ὑβρίσῃ συνάμα τὸν σεβάσιμον γερῶνα, νὰ τὸν δειρῇ καὶ νὰ φύγῃ· ἀλλ' ὑπέμεινε καὶ, κατωσβαλομένος εἰς τὴν ὑπεροχὴν τοῦ Ἐρημίτου, ἀκούσας τὸν ὄντως εἰσεσεύσεν εἰς τὸ ὑπερινδὸν κατάλυμα.

Ἐπειτα οὐ εἰς τὴν οἰκίαν χήρας τινὸς ἐλεήμονος καὶ ἐνα-

ρέτου, ἧτις εἶχε δεκατετραετὴ ἀνεψιὸν, χαριέστατον καὶ μόνην ἐλπίδα τῆς. Ἄρ' οὐ δὲ καλῶς ὑπεδέχθη τοὺς δύο ὁδοιπόρους, τὴν ἐπικύριον προσέταξε τὸν ἀνεψιὸν τῆς νὰ τοὺς συνοδεύσῃ μέχρι τῆς παρακειμένης γεφύρας, τῆς ὁποίας ἡ διάβασις ἦτο ἐπικίνδυνος, ὡς πρὸ ὀλίγου βλαφθείσης εἰς τι μέρος· ὁ νέος προθύμως προηγήται. — Ὅταν δ' ἔβησαν εἰς τὴν γεφύραν, ὁ Ἐρημίτης εἰπὼν τῷ νέῳ: Ἄς δεῖξω τὴν πρὸς τὴν θεῖαν σου εὐγνωμοσύνην μου, τὸν λαμβάνει ἀπὸ τῆς κόμης καὶ τὸν ρίπτει εἰς τὸν ποταμὸν. Ὁ νέος πεσὼν ἀναφαίνεται μετ' ὀλίγον εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ ὕδατος καὶ καταβυθίζεται— ὦ τέρας! ὦ κάκιστε πάντων ἀνθρώπων, ἀνεβόησεν ὁ Μ. — Περισσότεραν ὑπομονὴν μοὶ ὑπεσχέθης, εἶπεν αὐτῷ ὁ Ἐρημίτης, διακόψας τὴν ἐκρώνησίν του· μάθε δὲ ὅτι ὁ κύριος τῆς οἰκίας, εἰς ἣν ἔδραλε πῦρ ἡ Θεία Πρόνοια, ἀνακτιζὼν αὐτὴν θέλει εὐρεῖ ἄπειρον θησαυρὸν· μάθε δὲ ὅτι ὁ νέος, ὃν ἐπινέξεν ἡ Θεία Πρόνοια, ἔμελλε μετὰ ἐν ἔτος νὰ φονεύσῃ τὴν θεῖαν του, καὶ σὲ μετὰ δύο ἔτη. — Τίς σοὶ τὸ εἶπε, βάρβαρε, ἐφώνησεν ὁ Μ. ὄλωσ ὀργή! καὶ ἂν ἀνέγνωσ αὐτὰ εἰς τὸ τῶν μοιρῶν βιβλίον σου, σοὶ ἦτο συγκεχωρημένον νὰ νινέξῃς τὸν νέον, ὅστις ποτὲ δὲν σ' ἐκακοποίησεν;

Ἐν ᾧ ὁ Μ. ὠμίλει παρετήρησεν, ὅτι ὁ γέρον δὲν εἶχε γένειον καὶ ὅτι τὸ πρόσωπόν του ἐλάμβανε νεανικούς χαρακτήρας· ἄφαντον τὸ ἐρημητικὸν φέρεμά του ἔγινε καὶ τέσσαρες ὠραῖαι πτέρυγες ἐκάλυπτον τὸ μεγαλοπρεπὲς καὶ φωτεινότερον σῶμα του. — ὦ ἀποστολε τοῦ οὐρανοῦ! ὦ ἄγγελε τοῦ Θεοῦ! ἔως ἐδάφους τὴν κεφαλὴν κύπτων, ἀνέκραξεν ὁ Μ. ἀπ' οὐρανοῦ λοιπὸν κατήλθες διὰ νὰ διδάξῃς ἕνα πτωχὸν τῷ πνεύματι ἀνθρώπων νὰ ὑποτάσσῃται εἰς τὰς ἀθανάτους προσταγὰς;

Οἱ ἄνθρωποι, εἶπεν ὁ ἄγγελος, τὰ πάντα κρίνουσι χωρὶς οὐδὲν νὰ γνωρίζουσι σὺ μεταξὺ ὄλων τῶν ἀνθρώπων ἦσο ἀξιώτερος φωτισμοῦ. Ὁ Μ. αἰτήτας ἄδειαν νὰ τῷ ὁμιλήσῃ καὶ λαβὼν αὐτὴν, εἶπε: Δὲν πείθομαι καὶ σὲ παρακαλῶ νὰ λύσης τὴν ἀπορίαν μου.

Δὲν ἦτο καλλίτερον νὰ διερρωθῇ ὁ νέος καὶ ν' ἀποκατασταθῇ ἐνάρετος παρὰ νὰ πνιγῇ; Ἄν ἐξῆ καὶ ἐγένετο ἐνάρετος, ἀπεκρίθη ὁ ἄγγελος, ἡ μοῖρα του ἦτο νὰ φονευθῇ αὐτὸς καὶ ἡ γυνὴ, ἧτις ἔμελλε νὰ τὸν νυμφευθῇ, καθὼς καὶ ὁ υἱὸς ὅστις ἐξ αὐτῶν ἔμελλε νὰ γεννηθῇ. — Πλὴν πῶς! εἶπεν ὁ Μ. εἶνε ἀνάγκη νὰ ὑπάρχωσιν ἐγκλήματα καὶ δυστυχήματα καὶ οἱ κακοὶ νὰ ὑπόκνηται εἰς τὰς δυστυχίας; — Οἱ κακοὶ, ἀπεκρίθη ὁ ἄγγελος, πάντοτε εἰσὶ δυστυχεῖς· γίνονται δοκιμασίαι τῶν ὀλίγων ἐπὶ γῆς δικαίων, καὶ πᾶν καλὸν γεννᾷ καλόν. — Ἄλλ' ἂν ὑπῆρχον μόνον τὰ καλὰ καὶ οὐδὲλως τὰ κακὰ; προσέθηκεν ὁ Μ. — Τότε ἡ γῆ αὕτη, ἀπεκρίθη ὁ ἄγγελος, ἦθελεν εἶναι ἄλλη γῆ. Τῶν συμβάντων ἡ συνέχεια ἦθελεν εἶναι ἄλλη τάξις σοφίας καὶ ἡ τάξις αὐτῆ, ἧτις ἦθελεν εἶναι τελεία, εὐρίσκειται μόνον εἰς τὴν αἰδιον κατοικίαν τοῦ ὑπεράττου ὄντος, τὴν ὁποίαν δὲν πλησιάζουσι τὰ κακὰ. Μυριάδας κόσμων ἔπλασε, καὶ οὐδὲλως ὁ εἰς μετὸν ἄλλον ὁμοιάζει· ἡ ἄπειρος αὕτη ποικιλία εἶνε ἴδια εἰς τὴν ἄπειρον δύναμιν του. Οὐτὲ δύο φύλλα δένδρου ἐπὶ γῆς, οὔτε δύο σφαῖραι ἐν οὐρανῷ ὁμοιάζουσι, καὶ ὅσα βλέπεις ἐπὶ γῆς ἔμελλον νὰ ᾧσιν εἰς τὸν ὀρισμένον τόπον καὶ χρόνον των, κατὰ τὰς ἀμεταβλήτους διαταγὰς τοῦ Παντοκράτορος. Οἱ ἄνθρωποι στοχάζονται

καὶ ὅτι ὁ πνιγὸς νέος κατὰ συμβεβηκὸς ἔπεσεν ἐντὸς τοῦ ὕδατος καὶ ὅτι κατὰ τὸ αὐτὸ συμβεβηκὸς ἐκάη καὶ ἡ οἰκία συμβεβηκὸς ὅμως δὲν ὑπάρχει· τὰ πάντα εἰσὶ δοκιμασίαι, παιδείαι, ἀμοιβαὶ ἢ πρόνοια! Πτωχὲ τῷ πνεύματι ἄνθρωπε, μὴ πλέον φιλονεῖται μετὰ τὸ λατρεῖας ἄξιον ὄν. — Πλὴν... ἠθέλησε νὰ εἶπῃ ὁ Μ. καὶ πρὶν ἔτι ἐκφώνησῃ τὸ πλὴν, ὁ Ἄγγελος ἐπέτα ἤδη πρὸς τὴν ἀνωθεν ἡμῶν ἄπειρον σφαῖραν τοῦ οὐρανοῦ. Ἀφοῦ δὲ γονυπέτησας ὁ Μ. προσεκύνησε τὴν Θεῖαν Πρόνοιαν καὶ ὑπετάγη εἰς αὐτήν, ὁ Ἄγγελος ἐφώνησεν αὐτῷ ἀπὸ τὰ ὕψη τοῦ αἰθέρος « ὄδευε πρὸς τὴν πρόδόν σου ».

ΕΥΦΥΕΙΣ ΑΝΑΚΑΛΥΨΕΙΣ ΕΝΟΧΩΝ.

Φόνος τις εἶχεπραχθῆ, ἀναφέρουσι τὰ χρονικά τῆς ἐν Καίρῳ ἄστυνομίας· πολλοὶ δὲ ὡς ὑποποιοὶ εἶχον τεθῆ ὑπὸ κράτησιν, ἐκ τῶν ὁποίων ὁ δικαστὴς ἠγγόει τις ἦτο ὁ ἀληθῶς ἔνοχος. Ἐξετάσας αὐτοὺς ἐπανειλημμένως καὶ μὴ δυναθεὶς ν' ἀνακαλύψῃ τὴν κατέφυγεν εἰς τὸ ἐξῆς στρατήγημα.

Φέρουσι κατὰ διαταγὴν τοῦ κιδῶτιον· ἐντὸς δὲ αὐτῶν εἶχον ἐγκλεισμένον πετεινόν, τοῦ ὁποίου τὰ περὰ ὄλα ἦσαν ἀλειμμένα μὲ παχέαν μελάνην. Ἐπὶ τῆς ἄνω ἐπιφανείας τοῦ κιδῶτιου ὑπῆρχεν ὀπή, διὰ τῆς ὁποίας μάλιστα ἠδύνατο νὰ εἰσάγῃ τὴν χεῖρα εἰς τὸ κιδῶτιον καὶ νὰ σφίξῃ τὸν λαϊμὸν τοῦ πετεινοῦ· τὸν ὁποῖον ἔχω ἐντὸς· ὅστις τὸν κάμῃ νὰ φωνάξῃ, ἐκεῖνος θὰ ἦνε ὁ ἔνοχος καὶ ὡς τοιοῦτος θὰ κρεμασθῆ! »

Ἡ ἀπόπειρα ἤρχισεν. Ἄμα δὲ ὁ ἄνθρωπος ἐξῆγε τὴν χεῖρα ἐκ τοῦ κιδῶτιου, ὁ δικαστὴς τὸν προσεκάλει πλησίον του καὶ τὸν παρετήρησε. Εἰς τὸν τέταρτον:

— Καλῶς μου τον! φωνάζει ὁ δικαστὴς. Σὺ εἶσαι ὁ φονεὺς. Δεῖξον τὴν χεῖρά σου... Βλέπετε; οὔτε σημεῖον μελάνης· δὲν ἐτόλμησε νὰ ἐγγίσῃ τὸν λαϊμὸν τοῦ πετεινοῦ· ὁ φόβος του τὸν ἐπρόδωσεν. Ἄς τὸν ἀπαγάγωσιν εἰς τὴν ἀγχόνην.

Εἰς παρομοίαν περίστασιν, καθ' ἣν πολλοὶ ἀμοιβαίως συγκατηγοροῦντο διὰ τι πλημμέλημα, ὁ δικαστὴς τοὺς διατάττει νὰ σταθῶσιν ἐν γραμμῇ ἐνώπιόν του, τοὺς παρατηρεῖ ἀσκαρδαμυκτὶ καὶ αἰφνης λέγει:

— Ἐξέλθετε ὄλοι. Ἐξέρχονται. Μετὰ τινα λεπτά:

— Εἰπέτε τους νὰ εἰσελθῶσιν. Εἰσέρχονται.

— Ἐξέλθετε. Ἐξέρχονται.

— Εἰσελθετε.

Εἰσέρχονται. Τοῦτο δ' ἐπαναλαμβάνεται τρεῖς ἢ τετράκις...

Ἐπειτα προσκαλεῖ τὸν ἕνα ἐξ αὐτῶν καὶ

— Εἶσαι σὺ δὲν εἶνε ἔτσι; σὺ εἶσαι ὁ ἔνοχος. Μὴ συλλογίζεσθαι ὁμολόγησον· εἶμαι πολὺ βέβαιος.

Ὁ ἄνθρωπος πίπτει γονυκλινῆς καὶ ἐξομολογεῖται ὅτι τῷ ὄντι αὐτὸς εἶνε ὁ ἔνοχος.

— Ἄλλὰ πῶς τὸ ἐμαντεύσατε; ἠρώτησέ τις τὸν δικαστὴν.

— Βλέπων αὐτοὺς ἐξερχομένους καὶ εἰσερχομένους, παρατήρησα ὅτι αὐτὸς πρῶτος ἐξῆρχετο καὶ τελευταῖος εἰσῆρχετο· τοῦτο μ' ἐπεισεν ὅτι αὐτὸς ἦτο ὁ ἔνοχος καὶ, ὡς βλέπετε, δὲν ἠπατήθη.

Η ΕΥΕΡΓΕΣΙΑ ΑΝΤΑΜΕΙΒΟΜΕΝΗ.

Ἐτελέσθη ἐσχάτως ἐν Παρισίοις γάμος ἐκ τῶν σπανίων, δηλαδὴ νέα ἐκκαϊδεκαετῆς μόλις, μετερχομένη τὸ ταπεινὸν ἔργον τοῦ συλλέγειν ράκη, συνεζεύχθη μετὰ πλουσίου κτηματίου ἄγοντος τὸ πενητηστόν. Πρὸ ἐνός περιπού μηνὸς ὁ κύριος οὗτος ἔπανερχόμενος ἐκ συμποσίου ὅπου, φαίνεται, εἶχεν ὑπερπληρώσει τὸν στόμαχον, καταληφθεὶς αἰφνης πλησίον τοῦ ἀστεροσκοπεῖου ὑπὸ σκοτοδινιάσεως, κατέπεσεν ἐπὶ λιθοστρώτου ὡς ὁ κοινότερος τῶν μεθύσων. Ἡ μικρὰ ρακοςυλλέκτρια διήρχετο τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἀπὸ τοῦ μέρους, ἔνθα ἐκεῖτο ἐκτάδην ὁ ἀγαθὸς κτηματίας, καὶ βοηθουμένη ὑπὸ τῶν ἄλλων ὁμοτέχνων τῆς ἔθεσεν αὐτὸν ἐπὶ τοῦ ὑπὸ ὄνου συρομένου ἀμαξίου τῆς. ἐφ' οὗ εἶχε τὰ ράκη, καὶ τὸν ἤγαγεν εἰς τὸν πατρικὸν οἶκον, ἔνθα τῷ ἠτοίμασε κλίνην, ἐφ' ἧς κοιμηθεὶς ἡσύχως ἐξῆπνεσε μόλις τὴν μεσημβρίαν τῆς ἐπιούσης. Ὅτε ἠγέρθη, ἠθέλησε νὰ ἀνταμείψῃ διὰ χρημάτων τὴν μετὰ τσαύτης προθυμίαν καὶ φιλανθρωπίας χορηγηθεῖσαν αὐτοῦ περιποίησιν· ἀλλ' ἡ προσφορὰ αὕτη δὲν ἐγένετο δεκτή. Ἐκ τοῦ τρόπου ἐν τούτοις τῆς οἰκογενείας αὐτῆς καὶ τῆς κοσμιότητος καὶ εὐπρεπειας τῆς συμπεριφορᾶς τῆς ἐνόησεν ὅτι ἄλλοτε ἐν καλῇ καταστάσει οὐσα ἐξέπεσε· καὶ τῷ ὄντι ἐξετάσας ἐπιτηδεῖας ἔμαθεν ὅτι αὕτη ἠτύχησε πρὸ τοῦ τελευταίου πολέμου, ὅστις ἐγένετο ἀφορμὴ τῆς καταστροφῆς πολλῶν οἰκογενειῶν. Πολλὰκις ἐπισκεφθεὶς τοὺς εὐεργέτας τοῦ ἐζήτησεν ἐπὶ τέλους παρὰ τοῦ πατρὸς τὴν χεῖρα ἐκείνης, εἰς ἣν ὤφειλεν ἂν ὄχι τὴν ζωὴν τοῦλάχιστον τὴν ἀποφυγὴν καταδίκης, ἣν ἦθελεν ὑποστῆ ὡς εὐρεθεὶς κείμενος ἐκτάδην ἐν τῇ ὄδῳ, ὅπερ πάντως ἦθελεν ἀποδοῦν εἰς κραιπάλην. Ὁ γάμος ἐτελέσθη ἐν μέσῳ ζωηρᾶς εὐθυμίας, τιμηθεὶς διὰ τῆς παρουσίας πολλῶν ρακοςυλλεκτῶν καὶ ρακοςυλλεκτριῶν τῆς Γαλλικῆς πρωτευούσης.

ΛΥΣΕΙΣ.

ΑΙΝΙΓΜΑΤΩΝ.

ΟΣΤ'. Χρόνος.

ΟΖ'. Ζωή.

ΟΗ'. Τέσσαρα — Σάρκα (καὶ Σάρρα).

- ΟΘ'. Τὸ στοιχεῖον ο.
- Π'. Ἄλαλος — ἀλαός — λαός.
- ΠΑ'. Χιτών — χιών.
- ΠΒ'. Σκύρος — Σύρος — Κύρος (ὁ στιχομυθός ἐστὶ Σκύριος).
- ΠΓ'. Μέντωρ = μὲν — τῶρ'. (Μέντ) ἕρος.
- ΠΔ'. Βασιλεὺς — αἰλιεύς, ἀλιεύς.
- ΠΕ'. Τράγος — ἀγρός — Ἄργος.

ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΩΝ.

ΚΘ'. Πρῶτον ἔλαβε μεθ' ἑαυτοῦ τὸ πρόβατον καὶ ἀφῆκεν αὐτὸ εἰς τὴν ἀπέναντι ὄχθην. Μετέπειτα ἐπιστρέφει καὶ λαμβάνει τὸν χόρτον, θέτει αὐτὸν εἰς τὴν θέσιν τοῦ προβάτου, τὸ δὲ πρόβατον παραλαμβάνει πάλιν ἐντὸς τῆς λέμβου καὶ τοποθετεῖ αὐτὸ εἰς τὴν προτέραν ὄχθην ἀρίνει δὲ αὐτὸ ἐκεῖ, παραλαμβάνει τὸν λύκον, παραιτεῖ αὐτὸν πλησίον τοῦ χόρτου καί, ἐπιστρέφων, λαμβάνει καὶ αὐτὸς τὸ πρόβατον. Οὕτω διέβη τὸν ποταμὸν χωρὶς κανέν ἀπὸ τὰ πράγματά του νὰ ἀπολέσῃ.

Ἐτέρα.

Ἄν τὸ ἀρνίον ἀντικρὺ λαμβάνων, φιλε, φέρῃς, τὴν δυσκολίαν μὴ βλαφθοῦν τὰ δύο ἄλλα αἰρεῖς. Ἄν δὲ κατόπιν παρευθῆς τὸν λύκον σου κομίσῃς καὶ μετ' αὐτοῦ τ' ἀρνίον σου ἐκεῖ δὲν παραιτήσῃς, φέρῃς τὸν χόρτον δ' ἔπειτα ε' τὸν λύκον σου πλησίον καὶ τὸ ἀρνίον μετ' αὐτό, τὸ πρόβλημα ὁποῖον;

Σταῦρος Γρ. Τάξης Βατούσιος.

ΛΟΓΟΓΡΙΦΩΝ.

- 81. Ἡ πονηρία εἶνε τῆς ψυχῆς ἐπανάστασις.
- 82. Ἡ ἀρετὴ ἀποδιώκει τοῦ θανάτου τὸν φόβον.
- 83. Ἡδονὴ ἀθέμιτος βεβαίαν τίκει λύπην.
- 84. Φύλαττε τὸ μέτρον.
- 85. Ὁ Δημῶναξ ἐρωτηθεὶς πότε ἄρχισε νὰ φιλοσοφῇ, τότε ἀπερίφη, ὅτε ἑμαυτὸν νὰ γνωρίζω ἤρχισα.
- 86. Ὁ μηδὲν ἀδικῶν μηδενὸς δεῖται νόμου.
- 87. Μηδενὶ βίαν ἐπιθῆς ἄκοντα πίνειν.
- 88. Μὴ ἐπὶ μικροῖς αὐτὸς ἑαυτὸν ὀξυθυμὸν δείκνυε. Μένανθρος.
- 89. Χαίτη ἀληθινὰ κατερθοῖ μαρτυρίαν.
- 90. Μηδενὶ μηδὲν ὀφείλετε εἰμὴ τὸ ἀγαπᾶν ἀλλήλους, ὁ θεὸς Παῦλος ἔλεγεν.

ΛΕΞΙΓΡΙΦΩΝ.

34. Κριτόβουλος Φιλιάδης Ἡρακλῆς Κριτίας Ἐπαμεινῶνδας Σωκράτης	35. Ἀλκιβιάδης Θεμιστοκλῆς Κλέαρχος Θρασυκλῆς Λουκίανος Πολυάρχης	36. Πρίαιμος Ἡσύχιος Σώσιλος Συλλαεύς Καλλιᾶς Εὐμῆνης Ρωμίλος Ἀρίστων

37.

σιδηρόδρομος
Σερπιέρης
μεταλλεῖον
ζήτημα
γεωργία
τράπεζα
πατριωτισμός
λαύριον
Συγγρός
βιομηχανία
σύμβασις

ΓΡΙΦΩΝ.

- 47. Ἡ μυῖα ἐξάπους οὔσα τοῖς μὲν τέσσαρσι βαδίζει μόνοις, τοῖς δὲ προσθίοις ὡς χερσὶ χρῆται.
- 48. Πολύτιμον καὶ κάνυ ἐπιθυμητὸν ἡ ὑγεία.
- 49. Ἡ ἀλήθεια εἶνε τῆς σοφίας ἀδάμας.
- 50. Ρίζα κακῶν ἡ ἀργία.
- 51. Ἐν ἑννέα μούσαις ἐποίησεν Ὅμηρος.
- 52. Ἡ ὑποκρισία ἐστὶ λατρεία, ἣν ἡ κακία ἀπονέμει τῇ ἀρετῇ.

ΛΥΤΑΙ.

ΣΥΓΡΗΣ.

- Ἀχιλ. Μ. Καμπανάκης Ἄνδριος. = 79 αἰνιγμ. 29 προβλ. 83—86, 88, 89, λογογριφ. 47, 49, 50, γρίφων.
- Ἀγαθοκλῆς Γ. Κωνσταντινίδης. = 84 αἰνιγμ. 81—87, 90, λογογριφ. 47 γριφ.
- Παναγ. Ἰωάννου Λήμιος. = 29 προβλ. 81—86, 88, 90, λογογριφ. 49 γριφ.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ.

- Ἀνδ. Π. Αὐγερινὸς καὶ Κ. Α. Σγουρός. = 82, 83, αἰνιγμ. 81, 83—86, 90 λογογριφ. 47, 50, 52 γριφών.

ΛΑΡΝΑΚΟΣ ΚΥΠΡΟΥ.

- Χριστοδ. Κουπάς. = 51 γριφου.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ.

- Ἰωάν. Δ. Μανώλης. = 29 προβλ. 81—86, 89, 90 λογογριφ. 47 γριφ. (1).

(1) Κύριοι Συντάκται τοῦ Πυθαγόρου. Ὁ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ κ. Γ. Ι. Σ. δὲν δικαιούται νὰ λάβῃ τὸ δῶρον, ὃ ἐπρότεινον εἰς τὸν πρῶτον λύσαντα τὸν 64ον γρίφόν μου, καθότι ἡ λύσις δὲν εἶνε ἐπιτυχής· τὰ δυσκολώτερα εἶνε ἄλυτα καὶ ἔχει ἄλλας λέξεις, αἵτινες δὲν ὑπάρχουν εἰς τὸν γρίφον μου.
Ἰωάννης Δ. Μανώλης.

ΑΙΝΙΓΜΑΤΑ.

ΠΣΤ.

Μὲ τὸ δλον νήσος εἶμαι
καὶ εἰς τὸ Αἰγαῖον κείμαι.
Ἄν δὲ μὲ τριχοτομήσῃς
καὶ τὸ μεσαῖον μοὶ στερήσῃς,
Ἄπὸ ἄψυχον εἰς ἔμψυχον γεννώμαι
καὶ εἰς τὴν παναρχαιότητα ἐκεῖ περιπλανῶμαι.
Λάβε πάλιν ἐκ τοῦ δλου τὰ δύο μόνον τελευταῖα
ἵνα ἔχῃς εἰς τὰς χεῖρας ἄνθη εὖσσμα καὶ ὠραῖα
Ἄνω νυμὸς ἐκ Κυθωνίων.

ΠΖ.

Κύριόν τι ὄνομα σύγκειται ἐκ γραμμάτων 8. Τὰ γράμματα δὲ αὐτὰ ἰδίως πως συνδυαζόμενα παράγουσιν ἄλλα 8 ὀνόματα.
Τὸ 1 5 4 5 Ἐβραῖα γυνή.
» 2 4 5 διαίρεσις χρόνου.
» 3 4 7 8 κάτοικος νήσου τινὸς τῆς Μεσογείου.
» 4 7 6 2 4 ἀνήρ ἐπιστήμων.
» 5 6 7 θεὰ τις.
» 5 4 7 8 θεός τις.
» 7 4 5 θεὰ τις.
» 6 4 2 5 8 Χώρα τῆς Μικρᾶς Ἀσίας.
» 3 2 8 Νῆσος τοῦ Αἰγαίου.

Σ. Σολομωνίδης.

ΠΗ.

Τὴν ἀστάθειαν ἐν γένει πάντων ὄσων ἀνθρωπίνων σ' ἐνουμίζω, καὶ φυλάξου φεῦγ' ἐκ μέσου τῶν κινδύνων. Ἄλλως τε τὸ ὄνομά μου θὰ σοὶ μείνῃ ἀντὶ μνήμης καὶ ἐκλείπει· ἢ ἀν ζήσης, φύγε μᾶλλον ἐπ' ἐρήμης· Σὲ φθονῶ — νομίζεις ἴσως — ἀλλ' ἐν τούτοις ἀπατάσαι· εἶν' ἡ φύσις μου τοιαύτη, μὴ ἀδίκως μ' αἰτιᾶσαι. Πρόσεξε, σὲ συμβουλεύω, τῆς ζωῆς σου τὰς κινήσεις, εἶν' ἀδύνατον ἀλλῶως νὰ μὲ ἐξοικονομήσῃς. Μὴ πιστεύσῃς ἕμως πάλιν ὅτι θὰ μὲ θανατώσῃς, καὶ μὲ τρεῖς ἀπὸ τῆς κάρας ἕως θώρακος κακώσῃς· μὴ ἀπαλλαγὴν ἐλπίζῃς· ἦδη φύλαξαι τὰς φρένας· ἄλλως, ἂν σὲ καταλάβω, θὰ σὲ φεύγῃ ὁ καθένας.

ΠΘ.

Χωρίον εἶμ' ἐρατεινὸν ἐπὶ τῆς Ἰωνίας,
νὰ σ' εἶπω ποῦ; πλὴν δὲν τολμῶ φοβοῦμαι κουφοῖας
μὴ σοὶ προσάψω ἔγκλημα· σὺ μάντευσέ με ἔθεν·
μ' εὐρίσκεις, μόνον κίνησον ἐκ Σμύρνης βορειόθεν·
Κ' ἐδῶ που στήθι, θαύμασον τὴν φυσικὴν μαγείαν,
ἐκφεύγων δ' ἀναμνήσεων βυθούς, εἰς τὴν Ἀγίαν
Τριάδα κλίνε γόνατα ἐπὶ τινὸς μου λόφου
καὶ μέλπε τὴν διάλυσιν παρωχημένου κνότου.
Εἰς λήθην πλὴν τὸ παρελθὸν ἀφῆνων, λάβε πάλιν

τὸν δρόμον σου καὶ ζήτη με· κί' ἂν ἀπορῆς, πρὸς ἄλλην
τὸ βῆμά σου διεύθυνε, καὶ καθ' αὐτὸν ἐρώτα
« Χωρίον, οὗ τὰ ἀρχικὰ ἂν κόψῃς δύο πρῶτα,
εἰς ὕλην μεταβάλλεται συνήθους ἀμπερόνης,
ὅποιοι ἄρ'; » ἀλλ' ἵνα μὴ τὴν τύχην Περσεφόνης
ἀδίκως πάθῃς ἀγνοῶν καὶ πάλιν τίς ἡ ὕλη,
εἶμ' — ἐξηγοῦμαι — φωλεός, ἣν ἀγαποῦν οἱ ψύλλοι·
ἰδοὺ τῆς ὕλης τόνομα· ἀφ' ἧς δ' ἂν κόψῃς δύο
ἐκ τῆς ἀρχῆς μου, παύω μὲν τοῦ πλέον νὰ σ' ἐνδύω·
ἐν ἄνθος ἕμως ἐξ ἑμοῦ εὐώδες θέλεις ἔχει,
πλὴν ὄχι δένδρον μὲ κορμούς, μὲ κλάδους καὶ στελέχη.
Θὰ μ' ἴδῃς πάλιν ν' ἀναῶ εἰς ὕψος ὄπου Τρίτων,
Γίγας ἢ Κύκλωψ ἢ Τίταν δὲν φθάνει, ἂν καὶ τρίτον
μοῦ ἀποκόψῃς ἀρχικόν· κί' ἐν ῥόδον ἢ ἐν ἴον
ἂν ἤμην, τὸρ' ἀκέφαλον νὰ λάβω μεγαλείον,
καὶ εἰς ἐμὲ νὰ χρεωστοῦν τὴν ὑπαρξίν ἀπ' ἴσης
ζῶα καὶ δένδρα καὶ φυτὰ κ' ἡ τῶν πνευμάτων φύσις.
Στενάζεις ὅτι ὀχληρὸς σοὶ ἔγεινα, ἀλλ' ἕμως
σατανικῶς θὰ σ' ἐνοχλῶ εἰσέτι· οὐδεὶς νόμος
εἰς τιμωρίαν μου, ἐκτός μ' ἐν τελευταῖον θάσσμα
ἂν μὲ χωλάνῃς, καὶ ἂν ἐκ τοῦ Δαβὶδ τὸ ἄσμα
« Ἐλέησόν με ὁ Θεὸς κατὰ τὸ . . . Ἐλεός Σου . . . »
ζήτησῃς μὲ τὸ τελικὸν τὸ τοῦ αἰνιγματοῦ σου
καὶ ψάλλῃς, τότε ἔλπιζε ἀπαλλαγὴν τελείαν
καὶ φεύγω, πλὴν σ' ἐκήρυξα χωρὶς φιλοκαλίαν.

Σ. Μ.

90.

Κτήμά εἶμι τῶν πτωχῶν καὶ πλουσιῶν ἐν γένει ὁμοίως.
Ἄφθιτον μόνον ἀμφοῖν καὶ ἅμα κοινὸν τοῦ παντός.
Μέγας ἂν ᾖ, ἂν μικρός, εὐτυχῆ, δυστυχῆ, κινδυνεύῃ,
Ἄφθιτος ὁ θρησκείματος ἂν ᾖ ὁκαδὸς τοῦ εἶμ' ἐγώ.
Μῦθος ἐπλάσθη ἀρχαίως σοφοῖς ὡς ἐγὼ ἠναγκάσθη
Μεῖναι ἐν κόσμῳ, ὅπου ἄνθρωπ' ἐφρόνου τὸ πᾶν
πλείστοις θεοῖς δὲ ἐπλάσθη, φρονοῦσι καὶ αὐτοῖς οὐχ ὡσαύτως
πάντ' ἀπολοῦνται εὐθὺς ἀμ' ἀφαιρέσεως ἐμέ.
Γεγραμμένον εἰς μέτρον δακτυλικὸν ἐξάμετρον τῆς νεοελληνικῆς ποιήσεως.

Νικόλαος Χρ. Ἀποστολίδης ἐκ Βώλου.

ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ.

Α'.

Ὁπωροπώλης τις ἔχων τρεῖς ὑπηρέτας ἔδωκεν εἰς μὲν τὸν Α' 50 πορτοκάλια, εἰς τὸν Β' 30, καὶ εἰς τὸν Γ' 10· τοὺς διέταξε δὲ ὅπως καὶ οἱ τρεῖς πωλήσωσι μὲ τὴν αὐτὴν τιμὴν μὲ συμφωνίαν τοῦ νὰ φέρωσι καὶ οἱ τρεῖς τὴν αὐτὴν ποσότητα. Μὲ ποῖαν τιμὴν ἐπώλησαν;

Ἀχιλ. Μ. Καμπανάκης Ἄνδριος.

ΒΑ.

Ἐρωτηθεὶς τις, ποῖα ὦρα εἶνε; ἀπήντησε· παρήλθε μὲν ἡ τρίτη, δὲν ἦλθεν ἕμως ἡ τετάρτη μ. μ. καὶ οἱ δύο δεῖται εὐθυγραμμῶσαι. — Ποῖα ὦρα ἦτο;

Σημ. Πρέπει θεωρητικῶς καὶ οὐχὶ πρακτικῶς νὰ λυθῇ.

Ἰ. Γακωβίδης.

Μαθητῆς τῆς Γ' Γυμνασίου τῆς ἐν Χάλκῃ Ἑλληνημορφικῆς Σχολῆς.

ΛΟΓΟΓΡΗΦΟΙ.

- 91. Ος Χ' Ρ' Ν' Η' Η' Ι' Κ' Σ' Λ' ε' †.
- 92. Ἀμήν, ὦν S Ἰτρον ὦν τὸν δειν ᾗ μὲν :: γ' ᾗ S Θε πλοῦς, υἱός.
- 93. Δίλοι. Ἄ θρᾶς ἡ Σ Χ' οὐτ' F Ξ Θεοῦ.
- 94. Μήδε ποτέ! Ο ἄδικα σεις . . . π . . ρίνα . . μ . . φῆν μὴ θῶνα . . κ . . ούσης.
- 95. Ἐν Ἀργεί α! ἔλα. Τσσης πῶλοι.
- 96. ΚΤ. ῥάκη, Ρεῖου ἐνίκησα σεύων.
- 97. Μῶς ὠδς ἄραι τῖς; ἐπ' αἰνος.
- 98. Ἦτησα. γ. Ἄπις φ' Ἰσις . . κ . . ὀρρόν, οὐκί: δέν.
- 99. Ἀρρὸς οἶμι! . . χ' ρ . . ὦ φίλοι! σ' ἔπη. κλύθι! Συχαί; σὺ πᾶν τέλος ἀρρῶ . . ν ,
- 100. Ἄγα, ποῖαι; στήσειν δεσμὸς τέλειος ἔως.
- 101. Φρονεῖ. Σηστόν, ἀλλ' ἔναρ ἐτῶν ἄρχει.
- 102 Χριστοῦ: Ἄνδρος! $\frac{\nu\omega}{\omicron}$ εἰκ' ἄκων.

103. Εἶμαι τρι' ὑπὸ ν εὔ ποτους εἶναι Χ ν τὰς ἔμμη Τ Π Α τ ὦν εἰ Ἐρας τε.

Ἀχιλ. Μ. Καμπανάκης Ἄνδρος.

ΛΕΞΙΓΡΗΦΟΙ.

38.	39.	40.
Ο' . . .	Α . . .	Λ . .
Π . . .	Σ . . .	Ε' . . .
Λ . . .	Ι . . .	Σ . . .
Α . . .	Α . . .	Β . . .
		Ο . . .
		Σ . . .

Μιχ. Ἰω. Πρωτόπαπα. Εὐάγγελος Μεϊμάρογλους. | Γ. Νικολαΐδης.

ΓΡΗΦΟΙ.

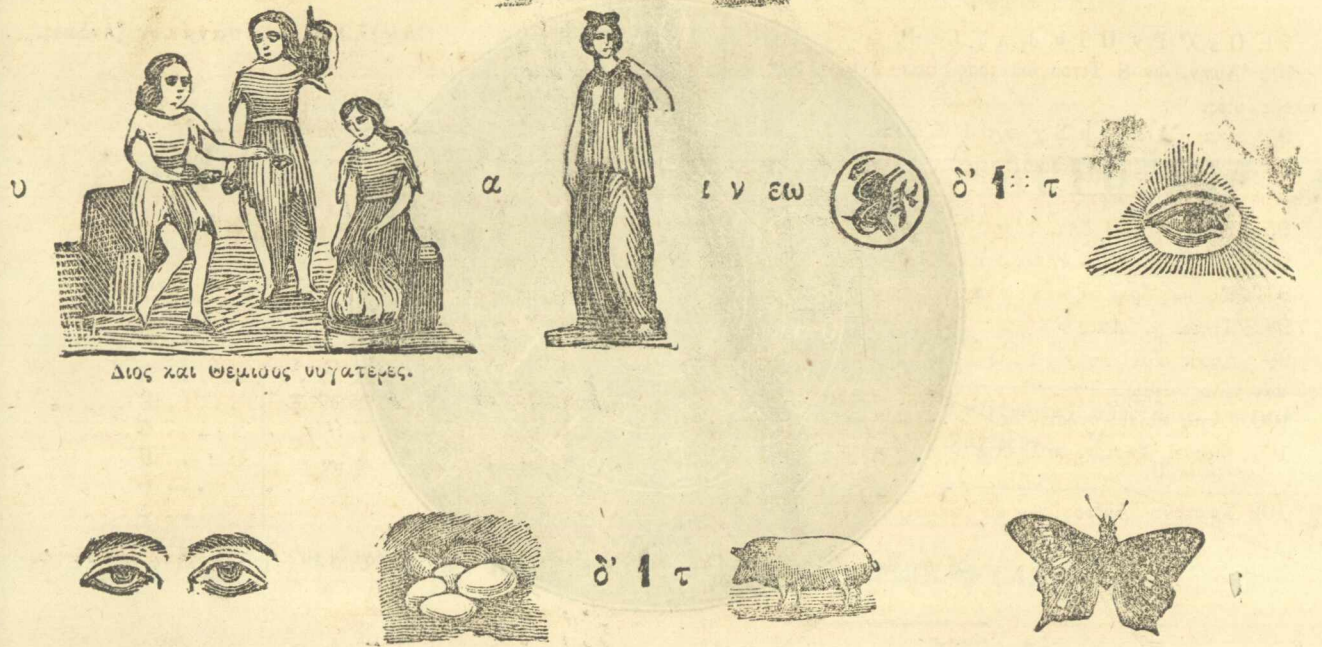
33ος.

Ἰφιαλτης.

Ἀγαθεῆλῆς Γ. Κωνσταντινίδης.

34ος.

Διος και θεμιους νυγατερες.

Τω ΚΘ

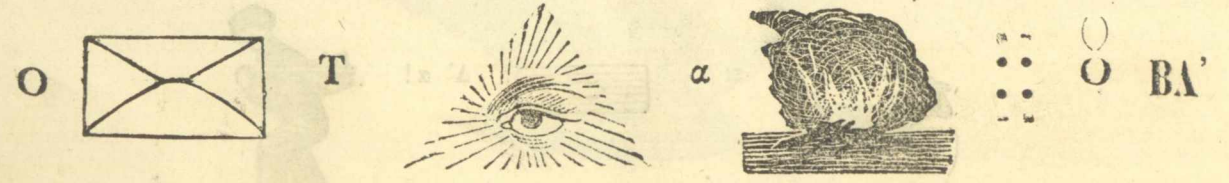
Ρ'

Του

Διονύσιος Καστρονογιαννάκης Κρής.

35ος.

Μηνιν ἀειδς θεᾶ Πηληιάδω Ἀχ... Οὐλομένην ἢ μυρί' Ἀχαιοῖς.....

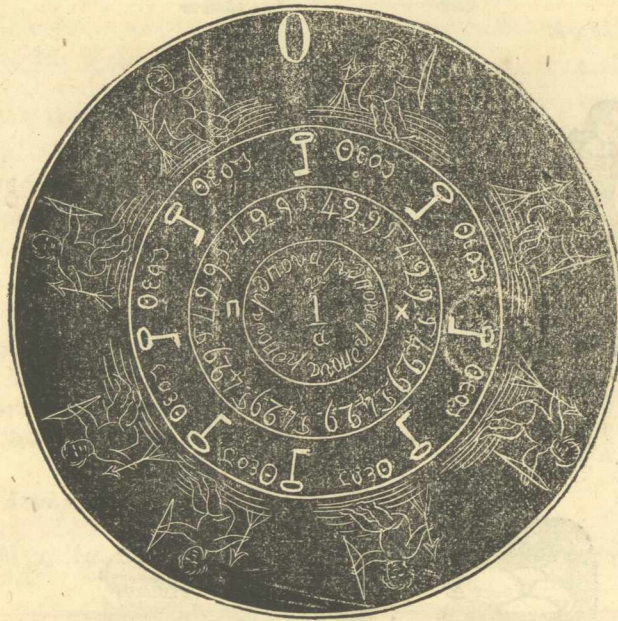
Βλ ×'

Ἰπὸ Γεωρ. Μ. Τανταλίδου. Ἱερουσαλήμ.

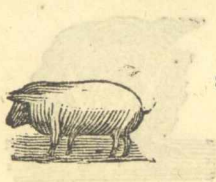
Ο ΠΥΘΑΓΟΡΑΣ.

36ος.

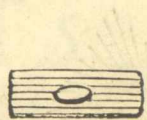

Ἀχιλλεύς Μ. Καμπουράκης

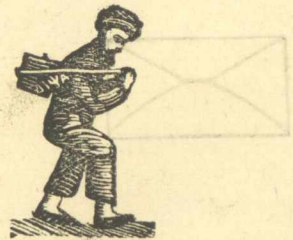
37ος.

ει

Δ' α!

Χ. Κουππας Κύπριος.